

Sygnatura akt VI W 548/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant Aleksandra Działak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2015 roku

sprawy przeciwko **I. N.**

c. R., B. z domu J.

ur. (...) w G.

obwinionej o to, że:

w dniu 14.06.2014r o godz, 16:40 we W. na ul. (...) kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) zatrzymał w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36(zakaz zatrzymywania się) z tabliczką informacyjną T-24 pojazd zostanie odholowany na koszt właściciela.

to jest o wykroczenie z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinionego I. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 39 § 1 odstępuje od wymierzenia jej kary;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 czerwca 2014 roku I. N. zaparkowała kierowany przez siebie samochód marki F. nr rej. (...) na ulicy (...) we W.

Uczyniła to w miejscu obowiązywania zakazu zatrzymywania się, oznaczonego znakiem drogowym B-36 z tabliczką informacyjną T-24 (pojazd zostanie odholowany na koszt właściciela). Następnie opuściła pojazd.

Patrolujący teren funkcjonariusze Straży Miejskiej, po stwierdzeniu faktu nieprawidłowego zaparkowania pojazdu, wystawili dyspozycję o odholowaniu pojazdu. W tym celu wezwali lawetę, która przewiozła samochód na parking strzeżony.

Dowód:

zeznania K. M. k.7;

zeznania T. S. k.36;

notatka służbowa wraz ze szkicem miejsca zdarzenia k.9;

dyspozycja usunięcia pojazdu k.4;

dokumentacja fotograficzna k10-11, 35.

I. N. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Podniosła, że zaparkowała samochód na ulicy (...), gdyż znak zakazu był niewidoczny i przysłonięty innym znakiem.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, stwierdzić należy, że miejsce zaparkowania przez obwinioną samochodu jest bezsporne. Nie kwestionuje ona również faktu ustawienia znaku B-36 (z tabliczką T-24) próbując ekskulpować się od odpowiedzialności karnej wskazaniem na nieprawidłowość ustawienia znaku, czyniąc go niewidocznym dla uczestników ruchu.

Twierdzenia I. N. są gołosłowne i nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym.

W szczególności dowód ze zdjęć, wykonanych zarówno przez podejmujących interwencję S. Miejskich, jak i obwinioną (k.11, 35 akt sprawy), jednoznacznie wskazuje na prawidłowość ustawienia znaku zakazu i jego czytelność dla uczestników ruchu drogowego (zwłaszcza tych, którzy nie jeżdżą „na pamięć”).

Przy należytej obserwacji otoczenia, każdy z kierowców miał możliwość odczytania treści informacji wynikającej z ustawionych znaków i dostosowania się do nich. Nie czyniąc tego, jak w przypadku obwinionej, dopuszczał się wykroczenia z art. 92§1 kw.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. M. i T. S., brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę ich zeznań. Wskazani świadkowie, to funkcjonariusze Straży Miejskiej, którzy ujawnili wykroczenie i podjęli interwencję.

Mając na uwadze, iż znak zakazu był znakiem usytuowanym czasowo (w związku z półmaratonem nocnym, który 14 czerwca odbywał się we W.), a w szczególności okoliczność, że obwiniona poniosła już skutki finansowe swojego zachowania (odholowanie pojazdu), Sąd uznał, że niecelowe jest karanie I. N. i odstąpił od wymierzenia jej kary.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 624 kpk zw. z art. 119 k.p.w.